

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 198 - 25 Kuruş

27 - Şubat - Çarşamba - 1952

ESRARIN ÇOCUĞU

LEON BÖYLE YAŞAMAK ÇOK ACI.. BEN BUNA ÜZÜLÜYÜM.

BEN DE BU İZTİRAP TAN KURTULMAK İSTİYORUM.

O KADAR GENCİZ Kİ

VE SİZ AYNI ZAMANDA GÜ. ZELSİNİZ DE

14/1

BİR AN GÖZ GÖZE GELDİLER.

RİTA!

LEON!

BİRDENBİRE AYRILDILAR.. HİÇ BİR BUSE BU KADAR TATSİZ OLMAMIŞ TI. LEON AYAGA KALKTI.

DEMİK HÂLÂ ONU SE-
VİYORUM. HİÇBİR
KADIN BANA ONU
UNUTTURAMIYACAK

AFFET BENİ
RİTA..

NEYİ AFFEDE-
YİM.. SENİN
VE KENDİMİN
İZTİRAPINI DİN-
DİRMEK İSTE-
DİM. SENİN
TEMİZ BİR YÜ-
ZÜN VAR...

TAM BU SIRADA
KAPI ŞİDDETLİ
YURULDU.

KİM O?

AĞIN
POLİS..

198/1

RİTA KORKMUŞ BİR HALDE LEONA
BAKTI. ONUN TEBESSÜM ETTİĞİ
Nİ GÖRÜNCE SÜKUNET BULDU.

NEDEN KORKUYOR.
SUN.. BENİM POLİSLE
BİR ALÂKAM YOK..

14/2

RİTA KAPİYİ AÇTI.. İÇERİ BİR SIVİL MEMUR
GİRDİ.

AFFEDERSİNİZ.
BEN POLİSİM..
LÜTFEN HÜVİYET
CÜZDANINIZI
GÖSTERİR Mİ-
SİNİZ?

TABİİ.. FAKAT ARADIĞINIZ
BEN DEĞİLİM. BUNU KAPİ-
CİYA DA SORUP ÖĞRENE-
BİLİRSİNİZ. BURAYA İLK
DEFA GELİ-
YORUM.

LEON NÜFUS KÂĞIDINI ÇIKARIR.
KEN POLİS CEBİNDEN BİR
FOTOĞRAF ÇIKARDI.

DOĞRU SİZ DE-
ĞİLSİNİZ. LÜT-
FEN MATMAZE-
LİN ODASINDA
NİÇİN BULLUNDU-
ĞUNUZU İZAH
EDER MİSİNİZ?

HİÇ... AHBABIM
DA ONDAN..

POLİS HÜ-
VİYET CÜZ-
DANINI
TETKİK
ETTİ.

ÖLÜ GIOVANNİ ÖLÜ
LEON MALVANI..
1922 DOĞUMLU..
NE KADAR ZAMAN-
DIR AHBAPSİNİZ.

KISA ZAMANDAN-
BERİ. BU ODASINA
İLK GİRİŞİM.

RİCA EDERİM. GECENİZ
HAYIRLI OLSUN..

TEŞEKKÜR
EDERİM. AFFE-
DERSİNİZ..

GECENİZ HAYIRLI
OLSUN..

198/2

RİTA RUMBA

ARKASI
VAR

Öümüne Susayan Adam

Nakleden: Nihal Yeğınobalı

Yabancı küçük kovboy şehrine sabahleyin geldi. Soğuk Mart güneşi altında titriyen atı Carigozo sokağı boyunca ağır, yorgun adımlarla yürüyordu. Yabancı atını otelin önünde durdurdu. Kendisi de atı kadar yorgundu.

— "Bu şehrin yerlisi misiniz?" diye sordu.

— "Evet," diye başını salladı.

— "Darby diye birisini tanıyor musunuz?"

— "Evet," diye cevap verdim.

"Darby en iyi dostumdur."

— "Kendisini görmek isterim."

— "Şehirde değil."

— "Beklerim."

— "Kim diyelim, efendim?"

— "Waco deyin. Bu otele yerleşiyorum."

Yabancı'nın gelişini ve dediklerini şehre döndüğü zaman Darby'ye anlattım. Darby'nin mavi gözleri ifadesizdi.

— "Waco diye birini hatırlıyorum," dedi.

Ama gözlerinin bütün ifadesizliğine rağmen Waco'yu pekâlâ tanıdığını anlamıştım.

— "Nasıl bir adamdı?" diye sordu.

— "Orta boyun uzunlu, zayıf, siyah saçlı bir adamdı."

Darby ayağa kalktı.

— "Haydi, gidip bakalım."

Otele doğru giderken, "Kimdir bu adam Ross?" diye sordum.

— "Bakalım," diye cevap verdi.

İnsanlar ne tuhaftır! Otuz yaşındaki Ross Darby'yi üç senedir tanıyorlardı. En iyi dostumdur. Fakat üç sene evveline dair hiçbir şey bilmiyordum.

Waco'nun odasına çıktık. Waco pencerenin önüne oturmuş gülümseyerek Darby'ye bakıyordu. Ama Darby gülümsemedi.

— "Beni görmek istemişsiniz," dedi.

Waco'nun dudakları hâlâ mütebessimdi.

— "Hiç Zwing Sutton isminde birini tanıyor musunuz?"

Darby cevap vermedi.

— "Dört sene evvelki aylardan Şubatı. Recos civarında ihtiyar bir çiftçi vardı. O kış havalar pek soğuktu. Dağlardan inen büyük bir dağ kedisi buzağuları öldürüyordu." Yabancı biraz duruladı. Darby hiç kımıldamadan duruyor, onu seyre diyordu. Waco sözüne devam etti: "Zwing Sutton ihtiyarın kâhyasıydı. Bir sabah ihtiyar ile Zwing Sutton tüfeklerini alıp kedinin peşine düştüler. Yerlerde kar vardı. Bir müddet sonra müthiş bir tipi başladı. Beyaz sis içinde sığınacak bir yer ararken ihtiyar sendeleyip düştü. Tabancası patladı. Sol ayağı hurdahâş oldu. Sutton'un önünde iki şık vardı. Çiftlikten kendilerini aramağa çıkanlar gelinceye kadar ihtiyarla birlikte beklemek. Veya bir an evvel kaçıp gitmek. Sutton ikinci şıkkı tercih etti."

Darby, "Fazla uzatma," diye mırıldandı. "Ne istiyorsun?" Yüzü kül gibi solmuştu.

— "İhtiyarın oğlu cesedi beş gün sonra buldu. Ama cesedi ondan evvel kedi de bulmuştu."

Darby, "Kâfi," dedi.

— "Ama kâfi değil. İhtiyarın oğlu Sutton'dan intikam almağa and içti. Sutton'un hayatı da artık bir şehirden öbürüne kaçıp saklanmaktan ibaretti. Bazan takipten kurtulduğunu, emin olduğunu zannederdi. Ama hiçbir zaman emin değildi."

Darby anı bir hareketle ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü.

— "Mr. Darby, bir insan nereye kadar kaçabilir?"

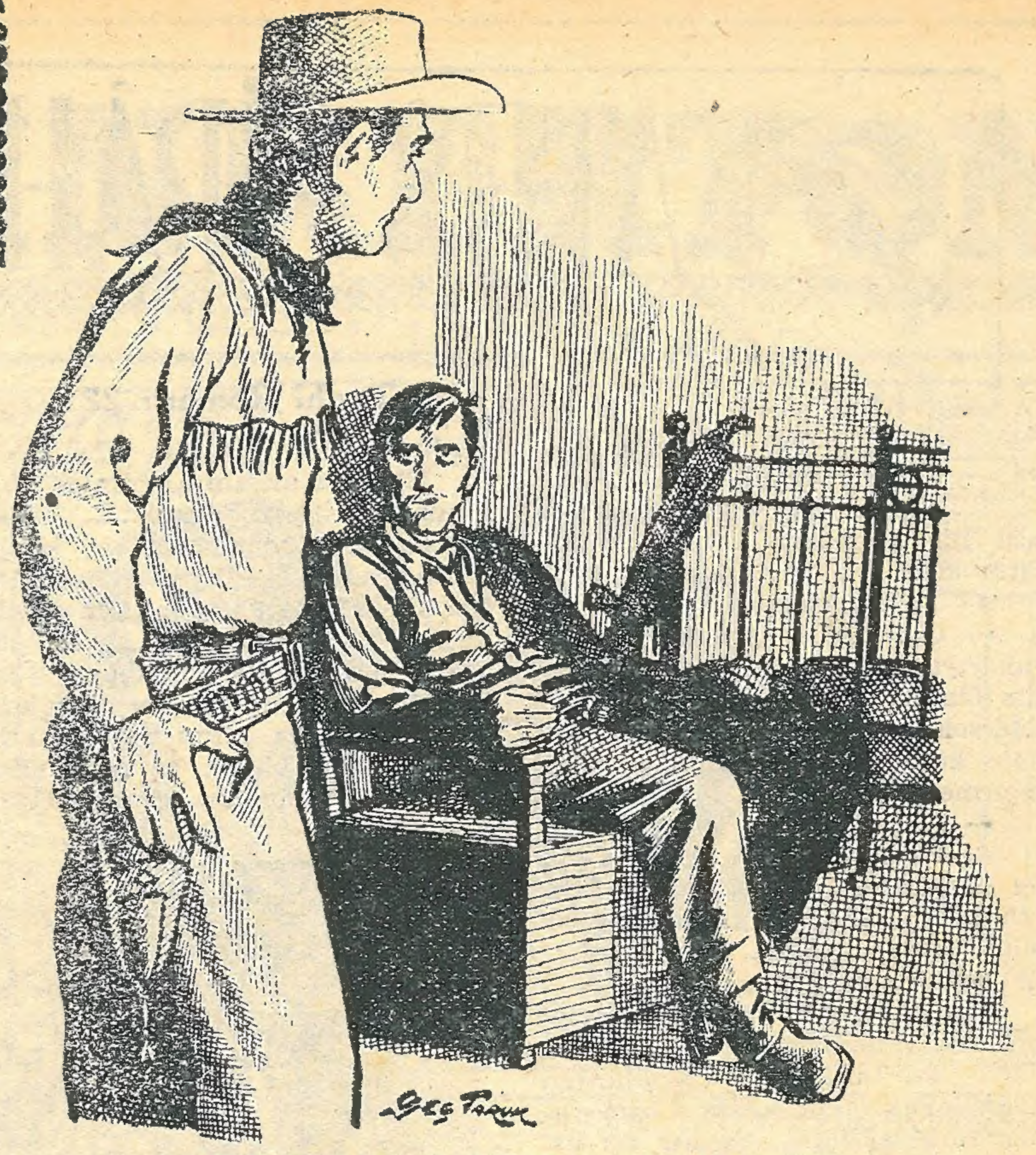
Darby, "Bütün bunlar olmuş bitmiş şeyler," dedi. "Tekrar açmağa ne lüzum var?"

Waco, "Bence lüzum var, Mr. Darby," dedi. "Gün batarken vurduğum. Siz beni aramazsanız ben sizi ararım."

— "Siz aklınızı oynatmışsınız."

— "Hiç de değil. Gün batarken, Mr. Darby."

Darby'nin isteksiz bir sesle, "Pekâlâ," dediğini duydum. Ondan evvel kapıyı açtım ve dışarı kaçtım. Bir insanla üç sene bir ara-

— "Zwing Sutton isminde birini tanıyor musunuz?"

da bulunmak ve bu kadar aldanmak! Darby arkandan:

— "Frank dur, anlatıyordum!" diye bağırdı.

Ama durmadım. Onun yüzünü bile görmek istemiyordum.

O akşam gün batarken otelin önündeki caddede karşılaştılar. Küçük şehirde âdet olduğu gibi tabancayla düello edileceği kulaktan kulağa yayılmıştı. Batan Mart güneşinin ölgün ışıkları altında cadde تنها uzanıyordu. Ama bütün pencereler meraklı yüzlerle doluydu. Karşılaştılar ve birbirlerine baktılar. Darby,

— "Vazgeçelim," dedi.

Waco, "Hayır," diyerek nişan aldı.

Silah sesini duydum. Bir an yüreğim ağzıma geldi. Sonra Waco yüzüştü yere kapaklandı.

Koşarak aşağı indim. Darby Waco'yu sırt üstü çevirmişti. Ölünün yerde yatan islahını alıp bana verdi.

— "Senin olsun," dedi.

Pek güzel bir tabancaydı. Saprına da marka oyulmuştu: Z. S.

Zwing Sutton!

Bir an hiçbir şey söyleyemeden Darby'nin yüzüne baktım. Sonra,

— "Ross!" diye kekeledim.

Darby gülümsedi. "Daima onun peşinden gittiğimi sanıyordu. İlk önceleri sahiden de peşindeydim. Ama sonradan onu öldürürsem babamın nasıl olsa dirilmeyeceğini anladım ve takipten vazgeçtim... Ama o kaçmaktan vazgeçmemişti. İşin fenası, kendi kendinden kaçıyor, Frank, Ama bir insanın kendi kendinden kaçmasına imkân yoktur... Önce buraya beni de öldürüp takip korkusundan büsbütün kurtulmağa geldiğini zannetmiştim. Ama biraz evvel gözlerini görünce anladım. Zwing Sutton buraya öldürmeğe değil, ölmeğe gelmişti."

Uzanıp elimdeki tabancayı aldı. Zwing Sutton'un tabancası. Açtık içinde bir tek kurşun bile yoktu.

— "Sen de değil. Gün batarken, Mr. Darby."

Darby'nin isteksiz bir sesle, "Pekâlâ," dediğini duydum. Ondan evvel kapıyı açtım ve dışarı kaçtım. Bir insanla üç sene bir ara-

da bulunmak ve bu kadar aldanmak! Darby arkandan:

— "Frank dur, anlatıyordum!" diye bağırdı.

Ama durmadım. Onun yüzünü bile görmek istemiyordum.

O akşam gün batarken otelin önündeki caddede karşılaştılar. Küçük şehirde âdet olduğu gibi tabancayla düello edileceği kulaktan kulağa yayılmıştı. Batan Mart güneşinin ölgün ışıkları altında cadde تنها uzanıyordu. Ama bütün pencereler meraklı yüzlerle doluydu. Karşılaştılar ve birbirlerine baktılar. Darby,

— "Vazgeçelim," dedi.

Waco, "Hayır," diyerek nişan aldı.

Silah sesini duydum. Bir an yüreğim ağzıma geldi. Sonra Waco yüzüştü yere kapaklandı.

Koşarak aşağı indim. Darby Waco'yu sırt üstü çevirmişti. Ölünün yerde yatan islahını alıp bana verdi.

— "Senin olsun," dedi.

Pek güzel bir tabancaydı. Saprına da marka oyulmuştu: Z. S.

Zwing Sutton!

Bir an hiçbir şey söyleyemeden Darby'nin yüzüne baktım. Sonra,

— "Ross!" diye kekeledim.

Darby gülümsedi. "Daima onun peşinden gittiğimi sanıyordu. İlk önceleri sahiden de peşindeydim. Ama sonradan onu öldürürsem babamın nasıl olsa dirilmeyeceğini anladım ve takipten vazgeçtim... Ama o kaçmaktan vazgeçmemişti. İşin fenası, kendi kendinden kaçıyor, Frank, Ama bir insanın kendi kendinden kaçmasına imkân yoktur... Önce buraya beni de öldürüp takip korkusundan büsbütün kurtulmağa geldiğini zannetmiştim. Ama biraz evvel gözlerini görünce anladım. Zwing Sutton buraya öldürmeğe değil, ölmeğe gelmişti."

Uzanıp elimdeki tabancayı aldı. Zwing Sutton'un tabancası. Açtık içinde bir tek kurşun bile yoktu.

— "Sen de değil. Gün batarken, Mr. Darby."

Darby'nin isteksiz bir sesle, "Pekâlâ," dediğini duydum. Ondan evvel kapıyı açtım ve dışarı kaçtım. Bir insanla üç sene bir ara-

da bulunmak ve bu kadar aldanmak! Darby arkandan:

— "Frank dur, anlatıyordum!" diye bağırdı.

Ama durmadım. Onun yüzünü bile görmek istemiyordum.

O akşam gün batarken otelin önündeki caddede karşılaştılar. Küçük şehirde âdet olduğu gibi tabancayla düello edileceği kulaktan kulağa yayılmıştı. Batan Mart güneşinin ölgün ışıkları altında cadde تنها uzanıyordu. Ama bütün pencereler meraklı yüzlerle doluydu. Karşılaştılar ve birbirlerine baktılar. Darby,

— "Vazgeçelim," dedi.

Waco, "Hayır," diyerek nişan aldı.

Makedonya Kralı Filip san'ata ve bilhassa resme çok meraklıydı.

Devrinin ressamlarıyla yakından alakadar olur, onların eserlerine mümkün mertebe değer vermeğe çalışır ve aralarında müsabakalar tertip ederdi.

Fakat ne yapalım ki kral hazretlerinin yegâne merakı resme karşı değildi. Aynı zamanda mağlûpları, hele mağrur olduğu halde mağlûp olanları cezalandırmaktan da müthiş zevk alırdı.

Günün birinde, sanat muhitle- rinde bomba gibi patlayan bir ferman çıkarttı. Bütün Makedonya'nın hâkimi olan o memleketinin hudutları dahilinde yapılmış, yapılacak müsabakaların en büyüğüne girmeleri için ressamları davet ediyordu.

Müsabakanın şartları şöyleydi: Her isteyen ressam katılabilecek ve bunlar sarayda kendilerine tahsis edilen odalara kapanıp istedikleri mevzuda bir eser meydana getireceklerdi. Hangisinin tablosu sahiciye fazla benziyorsa o Makedonya'nın en büyük ressamı addedilecek; diğerleri ise, bütün varları yokları gaspedildikten sonra köle sınıfına indirileceklerdi. Ayrıca Kral, kazanan ressamı, memleketin kendinden sonra en zengin adamı yapma-

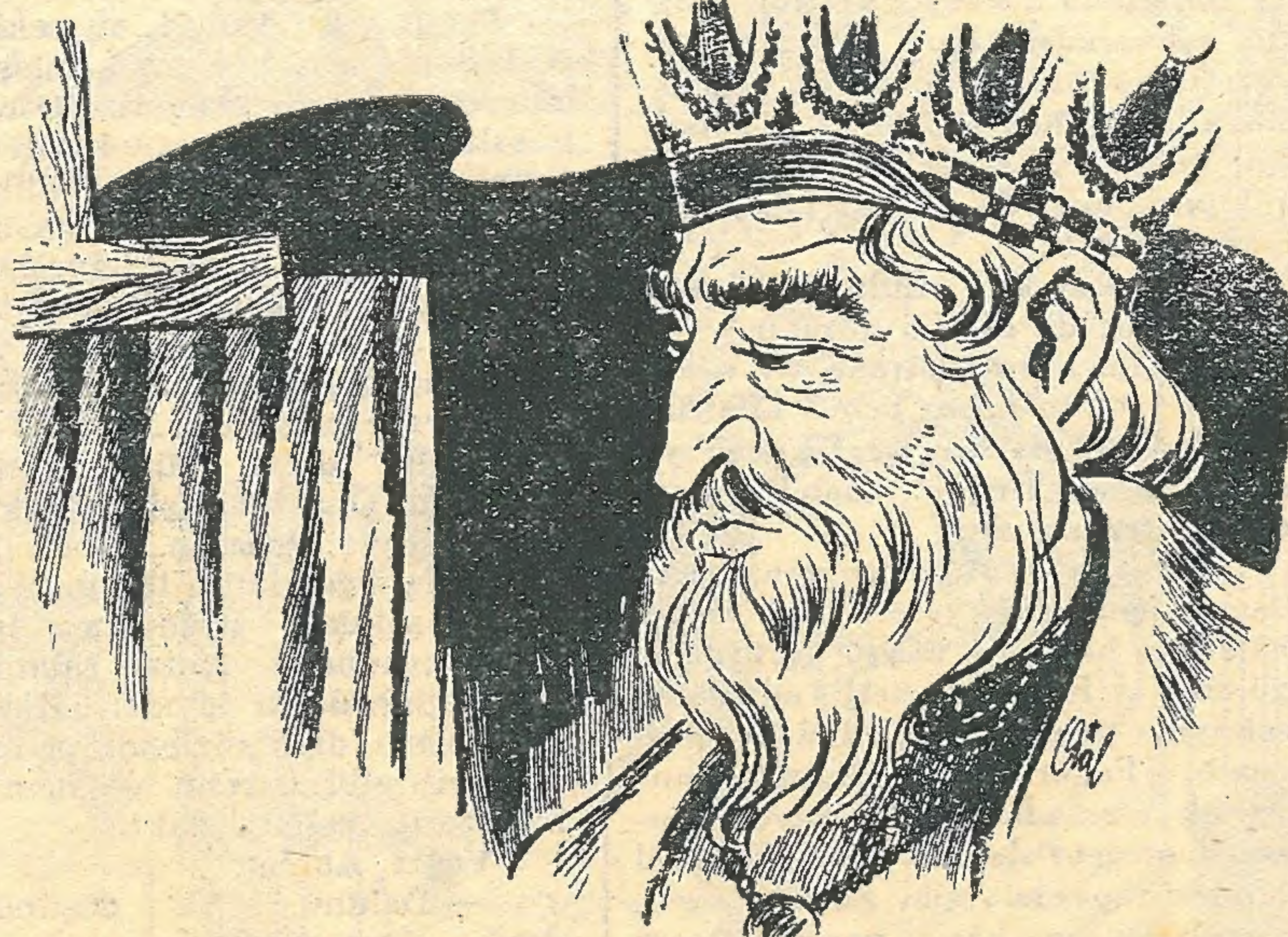
SANAT

Yazan: BEN.

yı da vaadediyordu.

Bu ferman her tarafta büyük fırtınalar yarattı. Umumi tahminler, hiçbir ressamın böyle bir müsaba-

kaya girmeye cesaret edemeyeceği merkezindeydi. Ama herkesin hayretleri arasında, devrin en namlı ressamları ve birbirinin amansız ra-

kipleri olan Parasyus ve Zaksis müsabakaya katıldılar.

Kralın emriyle hazırlanan odalara yerleşerek çalışmalarına başladılar. Parasyus bir üzüm salkımı yapıyor ve dairesine her girmek istiyeni kabul ediyordu. Zaksis ise stüdyosuna kimseyi sokmamaktaydı.

Filip bunu öğrenince hemen onun odasına gitti. Tuvalin üzerindeki perde daha kaldırılmamıştı bile ressam divanın üzerine uzanmış yatıyordu. Onu görünce hemen ayağa fırlayıp yerlere kadar eğildi. Kral sordu:

— Daha çalışmaya başlamadın mı?

— Başlamadım hükümdarım.

— Peki ne zaman yapacaksın tablonu?

— Mühletin bitmesine bir - iki gün kala başlarım.

Filip biraz düğündükten sonra:

— Senin bileceğin şey, dedi. Fakat şunu unutma ki bir - iki günde şisirivereceğin tablo çok âdî bir şey olursa seni sadece mevkiinden indirmekle kalmam, boynunu da vurdururum.

Zaksis yine yerlere kadar eğilerek:

— Kralın hoşuna gidecek bir

(Arkası 4. sayfada)

ATES SİPAHİ

Yazarı: Rebica Sakir

Tarihî Roman: 22

V- allahi iyi kestiremem... On yıl evvel Çoruma git-timdi. Dolu dizgin tama-men bir haftadır... Herhalde To-katın arası bir gün olsa gerektir...
— Yolları biliyorsun ya?...
— Oldukça... İzmitten sonra yukarıya, Safranboluya sarkma-mız lâzım... Kastamonu yoliyle gidersek, eşkiya önümüzü keser... Hele köse Saban İblisi sağ yolcu geçirmezmiş...

— Demek bu yol daha emin?...
— Öyle ya... Ben on sene ev-vel oralardan geçerken yol bo-yuhca bir tek fen. insana rast-gelmemiştin... Ha k sana tuhaf bir şey de anlatayın...

Karilerimiz bu iki süvariye mutlaka tanışmışlardır... Sabahın alaca karanlığında Üsküdar'dan çıkan bu iki genç adam, bizim ya-bancımız değildir... Şu kır atı üs-tünde tunc bir heykel gibi dımdık duran süvari, kanlı ve tarihî ha-tıraları içinde kaybolmuş, Seydi-şehir ovalarından bir gift kara gözün peşinde aslını, ruhunu ve ismini kaybetmiş olan dağlar delisi Süleymandı...

Onu tarihler bir ihtiyar pır bilecekler, tarih onu iBağdat se-ferinde paramparça olmuş, Seydi-şehir kalesinden canı çekilmiş korkunç bir eşkiya tanıyacaktı.

Omrünün bütün bu karışık hen-gâmesinden güzel bir kadın ba-kışile sıyrılıp çıkan dağlar delisi, artık mazisi ve hatıraları ile tunçlaşmış yüzü, kat kat kabarmış bakır renkli vücudiyle o yal-nız bir insandır... Bilinmeyen, gö-rünmeyen bir erkek...

Dağlar delisi düşündü ki, öm-rünün bütün zevklerini hep bu kör olası sergerdeliğe mi vermiş-ti?... Seydişehir kalesinin korku ile yükselen kuleleri, bir ölü dis-lerine benzeyen, mazgalları ve kör kandilleriyle aydınlanan dar deh-lizleri onu nasıl sarhoş etmiş, na-sıl senelerini birbirine karıştırarak mahvetmişti?...
O çok küçüklüğünü hatırlı-

yordu:

Bir yaz akşamı, aydınlık bir odada bir ihtiyar ölmüştü... Ya-tağının başı ucunda birkaç kadın yırtıncasına ağlıyorlardı... Bu ölü kimdi? Beyaz sakalının yorga-nı dolduran büyüklüğü içinde gür kaşlı, esmer ve dolgun yüz-lü ihtiyar kimdi?... Süleyman onu senelerce baba bilmisti... Cınari zadelerin en büyük ve son evladı olan bu namuslu adam, Fatih

ken dağlar delisi Süleyman, sarayı hümayuna yeni girmiş bir cariye-ye gönül kaptırdı...

Cür'etin, cesaretin verdiği de-lilikle birkaç defa taş duvardan koruya giren genç adam, nihayet bir gün Kösem Valdenin eline düşmüştü...

Önce Kösem Sultan, reçine kokulu ve keskin havah dağ baş-larında durmadan uluyan bir kurttu... Ovalara doğru uzanan

— Demek bu yol daha emindir!

medresesinin dersîamı olduğu hal-de, öldüğü zaman evine yalnız bir kaç parça esya ve bir de genç de-likanlı bırakmıştı...

Süleyman henüz on altısında, daha iri görünen bir genç adam-dı... Babası onu yıllarca okutmak-la kalmamış, sipahi ocağının en mahir binicilerinden, kılıç sallayanlarından ders aldırması... Se-nelerin gürültüsü böylece geçer-

gözleri, hursin azgınlığıyla kendi-sini kapıp koyuveriyordu... Kö-sem Valde şüphesiz, aç bir diş kurttu. Ve her ete karşı büyük bir oburluğu vardı... Fakat her et onu başka bir insan eti lezzetini tatmağa sevk ediyordu...

Osmanlı saltanatının bu haris bu fattan, bu dilber kadını birinci Ahmedî, balsız bir ceset halinde göğsüne serdikten sonra bir gün geleceğini bildiği ikbal devrini beklemişti...

Dördüncü Murad tahta geçer geçmez Valde Sultan, Saraybur-nuna attığı günahsız günah arka-daşlarını unutmuş, artık hâkimi-yetin hırsıyla gözüne hiçbir şey görünmez olmuştu...

Fakat genç Murad, on sekizini geçtikten sonra her şey anlaşıldı. Muradı Rabi bir erkekti... Osman-lı saltanatında yalnız kendi gür sesini işitmek isteyen bir hüküm-dar... Kösem Valde bu büyük mağ-lûbiyetini bir türlü havsalasına sığdıramıyor, günahlarını hatırla-maktan, günah işlemekten uzak hep genç Muradı yumruklayacak bir kuvvet arıyordu...

Dağlar delisi bütün bunları biliyordu. Ona bir diş köpek ya-pışkanlığıyla sırnaşan Mahî Pey-ker kalfa, eğer bulsa idi, genç ada-mı bir solukta boğdurur, leşini Sarayburnundan denize salardı.

Dağlar delisi içinde: «Hey gi-di günler!» diye söylendi ve önün-de serit gibi uzanan ve nem ko-kan tozlu yollara baktı...

Yağız Ahmet:
— Daldın... Ne düşünüyor-dun?... diye sordu...
— Hiç dedi, Süleyman... Eski günleri... Malum ya, yollar insanı çok düşündürür...

— Sana bir şey anlatacak-tım...
— Dinliyorum...
— Bak senin düşünmeden söyleyeceğimi de unuttum...
— Amma yaptın?
— Ha, sana garip bir vakamı anlatacaktım... Dinle...
Yağız Ahmet, dolu dizgin Gebze ovalarına at koştururlar-ken genç adama şu hikâyeyi an-lattı:

— Sen hiç tek memeli kadın gördün mü?... Evet tek memeli kadın. Epeyce evveldi ben gör-düm ve hâlâ da o muammayı bir türlü çözemedim... On sene evvel bir gün iki arkadaş Trabzondan çıktık... Cevizlikten Gümüşhane-ye yol alırken gece bastırdı... Yo-lumuzu şaşkırdık... ve dağ başların-da kaldık...

Karanlık ve bulutlu bir gece-de, dağ başında çubuk yakılıp keyif edilmezdi ya... Biz gezginci insanlarsak, barınacak bir yer bulmaktan âciz değiliz... Arka-daş kara kara korkunç bulut-ların şiddetli bir yağmur getire-ceğini haber vererek:

— Şu karşı kayalıklara sığı-nalım, dedi...

Hakikaten böyle şaşkın id-geyik gibi, dağ başlarında medet beklemek kadar aptallık olmaz-dı... Atlarımızı aşağıda kayalar arasına bırakarak dik ve taşlı bir bayırı çıktık... Geniş bir düzlük-ten sonra keskin bir sıvrılıkla yükselen kayalıklar içine gir-dik...

Burası âdeta bir mağara idi... Kaya aralıklarında yürüdükçe, insan karışık ve esrarengiz bir korkuya düşüyordu... Yağmurdan kurtulmuşuk... Fakat ya kurtlar... Onları hiç düşünmüyor muy-duk?...

Havada şimşekler çakmağa başlamıştı... Uzaklardan gök gür-lüyordu... Ta karşı dağ etekle-rinde korkunç çakal ve kurt ulu-maları aksediyor, gecenin dehşeti gittikçe büyüyordu...

Yağmur birden bire boşan-mıştı... Hem ne boşanma?... Azgın bir su gürültüsüyle kayalara, taşlı topraklara çarptıkça, kuru ses-ler çıkıyor, kurt ulumaları git-tikçe keskinleşiyordu.

Arkadaşım:
— Fena, dedi... Bu yağmur sel de getirir...
— Sel getirmesinden vaz geç-tik, dedim... Kurt getirmesin de... Hayatımda bu yağmuru ilk defa görüyordum...

Sığındığımız kayanın altına yavaş yavaş sular hücum etme-ğe başlamıştı. Hava soğuyordu... Gece korkunçtu... Ölümün bin bir şekli, böyle karanlık, böyle müthiş bir gecede insanın kafa-sını sararsa, ne olur?... En cesur bir insan bile ancak bizim kadar tahammül ederdi... Birden bire arkadaşım kolumu çekti:

— Duyuyor musun?
— Neyi?
— Sesleri...
— Ne sesleri?
Yüzüne şaşkın şaşkın baki-yordum... O, gözlerini açarak kulak verdi:

— Duydun mu?
— Neyi canım...
— Dinle, dinle... İyice dinle...
Dinledim... Bütün irademle dinledim... Aman yarabbi, uzak-tan, çok uzaklardan, sanki yerin altından derin ve uğultulu sesler geliyordu... Âdeta bir uluma... bir killise duası, bir cenaze ala-yının ölü bağıışı...
— Duydun mu? dedi arkada-şım...
— Duydum...
— Ne bu?
— Bilmem...

(Arkası var)

SANAT

(3. sayfadan devam)

şey yapmak borcumuzdur, dedi. Aksi halde boynumuz kıldan incedir.

Filip tarafından verilmiş olan bir ay mühlet bitti ve nihayet büyük gün geldi. Bütün asiller ve Kral bü-yük terasta toplanmış bulunuyor-lardı. Parasyus ve Zaksis en güzel elbiselerini giymişlerdi. Bakalım hangisi bu güzel elbiselerden mah-rum kalacaktı... Zaksis'in, eserini bir-iki günde yapıverdiği dedikodusu her tarafı dolaşmış olduğu için, or-tada, üzerleri kırmızı kadifeden perdelerle kapalı duran sehpalara bakmakta olan herkes aşağı yukarı neticeyi tahmin edebiliyordu.

Nihayet Filip:

— Haydi Parasyus, dedi, tablo-nu aç bakalım.

Parasyus mağrurane ilerleyip sehpanın üzerindeki perdeyi kaldırdı. Tuvalde gözükten üzerleri buğulu üzüm taneleri okadar sahiciye benziyorlardı ki seyredenlerin hep-si birden aynı anda bir takdir ni-dası koparmaktan kendilerini ala-

madılar.

Bu sırada Parasyus'un kölesi bir kuş salıvermişti. Kuş doğrucu tab-loya uçup üzüm tanelerini gagala-mağa başlayınca hayranlık son had-dini buldu. Fakat Zaksis'in hâlâ kılı kırkırdamıyordu. Filip iyice me-raka düşerek:

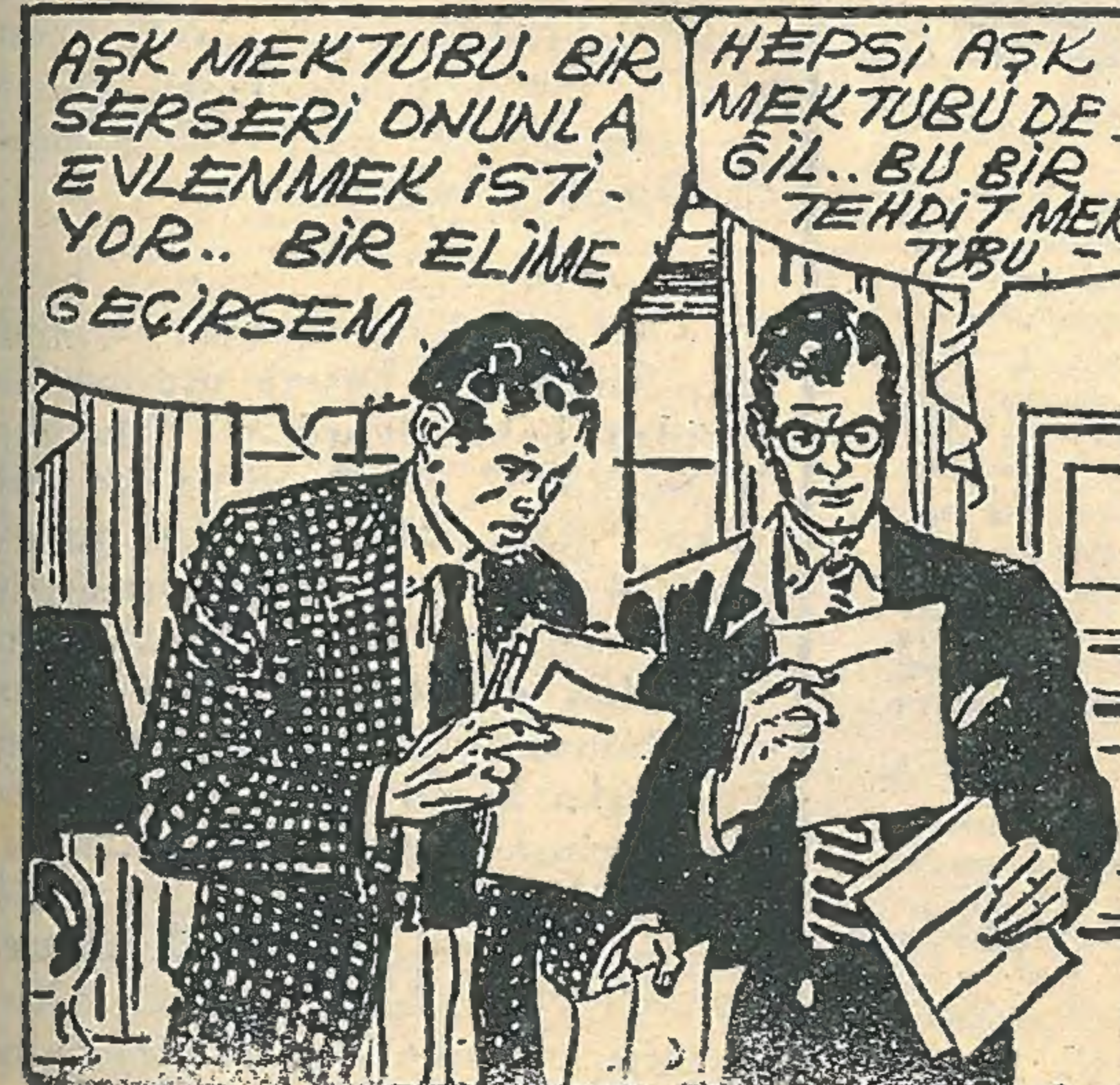
— Zaksis sıra sende, dedi, per-deyi kaldır da eserini görelim!

Ressam hürmetkârane bir sesle:
— Hükümdarım beni affetsin-ler, dedi, böyle bir şetef ancak ve ancak kendilerine ait olabilir. Per-deyi lutfen siz açın.

Zaksis'in yaptığı tablonun per-desini açmak bir şerefti hal Eğer hâlâ işin alayında idiyse görürdü o gününü... Filip hasmetli adımlarla sehpanın yanına gidip elini perdeye uzattı. Fakat onu kaldıрмаğa mu-vaffak olamadı. Çünkü perde esa-sında mevcut değildi. Kral da dahil herkesin perde gibi gördüğü şey, Zaksis'in sanatkar parmaklarının tuval üzerinde meydana getirmiş ol-duğu bir perde resmiydi.

NAT PINKERTON

Yoldaki Kadın

Nakleden: Sayhan Bilbaşar

Sabahtan beri, bitmez tükenmez asfaltlar boyunca araba sürmüştüm ve artık yolun sona ermesini iyice arzuluyordum. Geceyi Paillemont'daki ufak otellerden birinde geçirecek ve ertesi sabah erkenden yola çıkarak öğleye doğru yoleluğumu sona erdirecektim.

Gözlerim hafiften hafiften yanmağa başladığı için endişem de artıyordu. Başımı sola çevirdim ve güneşin kıpkırmızı bir tepsi halinde uzaktaki tepelere doğmağa başlamış olduğunu gördüm. Yollar kırmızı bir ışıqla aydınlanmış ve manzara, her gün batışında olduğu gibi fevkalâde güzelleşmişti... Ama ben bu güzellikten ziyade yolun kenarından rüzgâr hızzıyla geriye kaçan kilometre taşlarını seyrediyordum.

Sonra bir ara, başımı kaldırdım ve epey uzakta, yolun kıyısında duran bir gölge dikkatimi çekti. Biraz yaklaştığım zaman silüetini, bir kolunu kaldırarak stop işareti vermekte olduğunu gördüm. Durmak niyetindeydim. Ama iyice ya-

Üzerinde kırmızı ekoseden dökür bulunan bir kadın...

kınına gelip de onun bir kadın olduğunu görünce derhal fikir değiştirdim ve frene bastım. Araba, gıcırtilar çıkararak ondan biraz ileride durdu. Pencereden başımı çıkararak geriye baktım. Kadın otoyol doğru koşuyordu.

Esmer ve pek güzel bir mahkûtu. Çekingen ve heyecanlı bir sesle:

— Affedersiniz beyefendi, dedi, başıma çok aceaip bir kaza geldi. Bana yardım eder misiniz?

Biraz durduktan sonra ilâve etti: — Söylemesi zor ama... kocamla biraz evvel kavga ettik. Bana çok kızdı ve otomobile atladığı gibi beni burada bırakarak çıkıp gitti.

Şaşkın şaşkın genç kadının yüzüne bakıyordum. Sonra birden aklım başıma geldi:

— Buyrun, dedim, buyrun içeri girin. Nereye kadar gitmeniz icap ediyorsa sizi götürüyüm.

Kapıyı açtım; üzerinde kırmızı ekose kumaştan bir dökür bulunan genç kadın yanıma oturdu ve:

— Size minnettar kalacağım, diyerek teşekkür etti.

Onu götüreceğim yer vâkıa yolun üzerinde değildi. Ama oraya uğramakla en fazla yarım saat kadar bir vakit kaybedecektim. Bu esmer, genç ve güzel hanıma karşı duyduğum yakınlık, yorgun olmama rağmen yol uzatma faslını göze aldırılmıştı.

Beş dakika kadar hiçbir şey konuşmadan araba sürdükten sonra:

— Kocanızla aranızda bu hâdise cereyan edeli ne kadar oluyor? diye sordum.

Kısaca:

— Bir saat kadar oluyor, dedi.

Yüzünde tuhaf bir heyecan ifadesi peyda olmuştu ve gözünün ucuyla bana bakıyor gibiydi. Sol elimi direksiyona attım ve sağ elimi yabancı kadının eli üzerine koydum.

Sonra Jeanne (adı buydu) bana artık arabayı durdurmam gerekti-

Rica ederim Oturun!

Nakleden: Y. Kaynak

Kendi otomobilini bir meslekdaşı na verdiği için "Temiz hava" kliniğinin direktörü profesör Ubaldini bu gün de tramvaya binmişti. Tramvay oldukça kalabalıktı oturacak boş yer yoktu.

Profesör Ubaldini o semtin en mühim ve tanınmış simalarından biriydi. O semtte ne zaman tramvaya binse, oturacak yerler dolu olduğu takdirde, mutlaka yerini kendisine terketmek isteyen birisiyle karşılaşır. Bu durumdan da hiç hoşlanmazdı.

Böyle şeylere canı sıkılırdı. Çünkü bu hörmetin yalnız ihtiyarlara gösterilmesine taraftardı... O, daha ihtiyar mı idi ki? Hayır! Belki bir delikanlı değildi; fakat, mükemmel bir ayakta durabilecek bir kudrette idi.

İşte bu sefer de orada, nihayet ki sırada, birisi onu selâmlıyordu. Her halde kendisini tanıyıp seven bir kimse idi. Cehresi de pek yabancı gelmiyordu.

Profesör Ubaldini göyle bir düştükten sonra kendisine selâm veren kim olduğunu hatırladı:

Kliniğin ihtiyar eczacısı Bruno idi.

Tramvay istasyonda durmak için sür'atini hafifletince eczacı Bruno, hafifçe yerinden kalkarak, profesöre kendi yerine oturmasını işaret etti.

Profesör Ubaldini, âmirane bir tavırla elini kaldırdı ve Bruno'ya oturmasını işaret etti. Fakat, Bruno, kalkmakta ısrar ediyordu. Bu mübarek adam da daima böyle idi.

Profesör Ubaldini olduğu yerden

seslendi:

— Otur, kalkma!

Bruno, müteessir bir tavırla oturmağa mecbur kaldı. Tramvay, duraktan kalkarak yarıdan sür'atle yoluna devam etti.

Mafevki az ileride ayakta dururken, Bruno, oturmayı affedilmez bir kabahat addediyordu ki, tramvay ilerideki istasyonda durmak için sür'atini hafifletmeğe başlar başlamaz az evvelki komedi yeniden başladı...

Profesör Ubaldini,

"İyi hoş adam amma, bazan böyle münasebetsizlikler yapmasa..." diye düşündü sonra Bruno'nun pek iyi tanıdığı ve klinikte herkesi korkutan sesine bağırdı:

— Bruno, yerinden kalkma demedim mi; ne diye kalkıyorsun?

Bruno, ürkek ve istihfâmkâr nazırlarla profesöre bakarak olduğu yerde büzüldü.

Profesör Ubaldini, meraklı ve mütecessis yolcuların nazırlarını kendisine dikmelerine mâni olmak için cebinden bir gazete çıkardı ve birinci sahifesindeki seriâvhaları okumağa başladı.

Gözlerini gazeteden ayırınca Bruno'yu yanbaşıda gördü. İçinden lânetler okumağa başlamıştı ki...

Bruno büzülüp sıkılarak:

— Profesör Ubaldini, dedi. Çok müteessirim. Fakat bu durakta mutlaka inmeğe mecburum. Tam üç durak geçtim. Eğer daha gidersem bu sefer geri dönüp eve gidebilmek için tekrar tramvaya binmek zorunda kalacağım.

gini söylediği ana kadar, ona neler anlattığını, ne şekilde komplimanlar yaptığını pek hatırlayamıyorum. Sadece durduğumuz zaman:

— Artık buradan ileri gitmesek, dedi, köyde beni bir yabancı erkeğin otomobilinde görmeleri iyi olmaz.

Otomobilden indikten sonra ilâve etti:

— Çok teşekkür ederim, beni müşkül bir durumdan kurtardınız. Sizi hiç unutmuyacağım.

Beni hiç unutmıyacak mıydı!

— Sizi bir daha göreceğim, değil mi, dedim. Bana söz veriyorsunuz, değil mi?

Sıkıntıyla etrafına bakınarak:

— Burada olmaz, diye cevap verdi. Ama gelecek ay Paris'te olacağım... Siz Paris'li misiniz?

— Hayır, ama gelecek ay orali olurum.

— O halde bana, posta kutusu 1117 adresine yazarsınız.

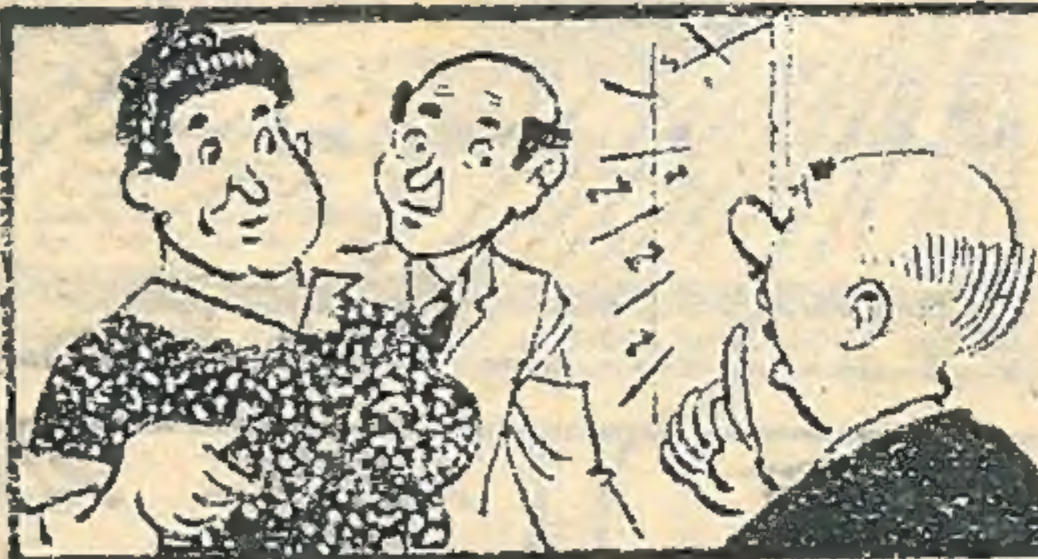
Sonra pek hoş bir şekilde gülümsedi, elini elinin altından çekti ve karanlıkta koşarak uzaklaştı. Bir müddet böylece durdum; sonra cüzdanımdaki defterin yapıtlarından birine, Jeanne'nin adresini yazdım ve arabamın fenerlerini yakarak Paillemont'a yollandım.

Otelin holünde sadece üç kişiydik. Söminenin başına oturmuş öte beriden bahsediyorduk. Muhataplarım köyün yerlisidiler ve otele vakit geçirmek için gelmişlerdi.

Geçmiş olan yaz mevsiminden ve köylerine, tatil yapmak üzere gelmiş olan şehirlilerden bahsetmekte olduğumuz bir sırada salondan içeri bir başka köylü girdi ve arkadaşlarının yanına gelince:

— Jeanne'yi bulmuşlar, dedi. Geç vakit eve dönmüş. Biraz evvel annesiyle kardeşini gördüm. İçleri rahatlamış; ama zavallı annenin halini görmeliydiniz. Deli meli ama,

(Arkası 14. sayfada)

Kulubuk Koca

Nakleden: Vahit Orgun

Muhasebeci Ernestonun ikamet ettiği dairenin kapısına birikmiş olan apartman sakinleri kulaklarına bir türlü inanamıyorlardı. O kulubuk adamın bu şekilde bağırp çağırmasına imkân var mı idi? O balım selim adam bu kadar celâlenip giddetlenebilir mi idi? Ernesto, dairesinde, bar bar bağıryordu:

— Seninle evlendiğim günden beri bir gün rahat yüzü görmedim! Fakat, artık, yeter!.. Bundan sonra söz hakkının kimde olacağını ben sana göstereceğim. Artık ayılığı alırmaz getirip sana vermeyeceğim. Yapacağın iş, verişlerin hesabını bana santimini santimine kadar vereceksin. Akşamları istediğim saatte eve döneceğim. Bundan sonra, belimle sala vatla konuşacağın. Artık tabak da yıkamıyacağım. Bilâkis tabakları kafanda parçalıyacağım. İşte şöyle...

Apartment sakinlerinden biri, yanındakine:

— Emilio, kırılan tabakların sesini duyuyor musun? diye sordu. Er-

nesto, tabakları karışının kafasında kırıyor da o sesini bile çıkarmıyor.

— Doğrusu olur şey değil, diye diğer kiracı, atıldı. O kulubuk, halim, selim adamın böyle aslan kesildiğini karışına söylemediğini bırakmadığını kulaklarıyla işitmese idim imkânı yok inanmazdım.

Bu esnada, Ernesto, bir yandan tabakları karışının kafasında parçalıyor ve bir yandan da bağırp çağırıyordu:

— Sana yüz verdikçe, tepeme çıkmak istedin. Fakat her şeyin bir nihayet noktası bulunduğunu düşünmedin. Artık gırtlığımıza kadar çıktı. Sen bir yılan, bir çıvınsın. Senin kollarımın arasında artık yerin yoktur. Yalnız kollarımın arasında değil dünyada da yerin yoktur. Seni boğup öldürmeliyim. Boşuna debelenme. Seni

hiç bir kuvvet artık parmaklarının arasından kurtaramaz.

Ernesto çıldırmış mı idi?

Apartmentın diğer kiracıları artık göz göre göre bir cinayet işlenmesine müsaade edemezlerdi. Hemen kapıyı yumruklamağa başladılar. Evvelâ Ernesto'nun sesi kesildi; sonra kapıya doğru birisinin yaklaştığı duyuldu.

Kapı açılır açılmaz, merdiven başında durup kavgayı dinleyenler merakla içeri atıldılar. Salona, bütün odalara baktılar. Fakat, hayret!.. Ernesto'nun karısı yoktu. İçlerinden biri, melûl melûl kendilerine bakan Ernesto'ya sordu:

— Karınız nerede?

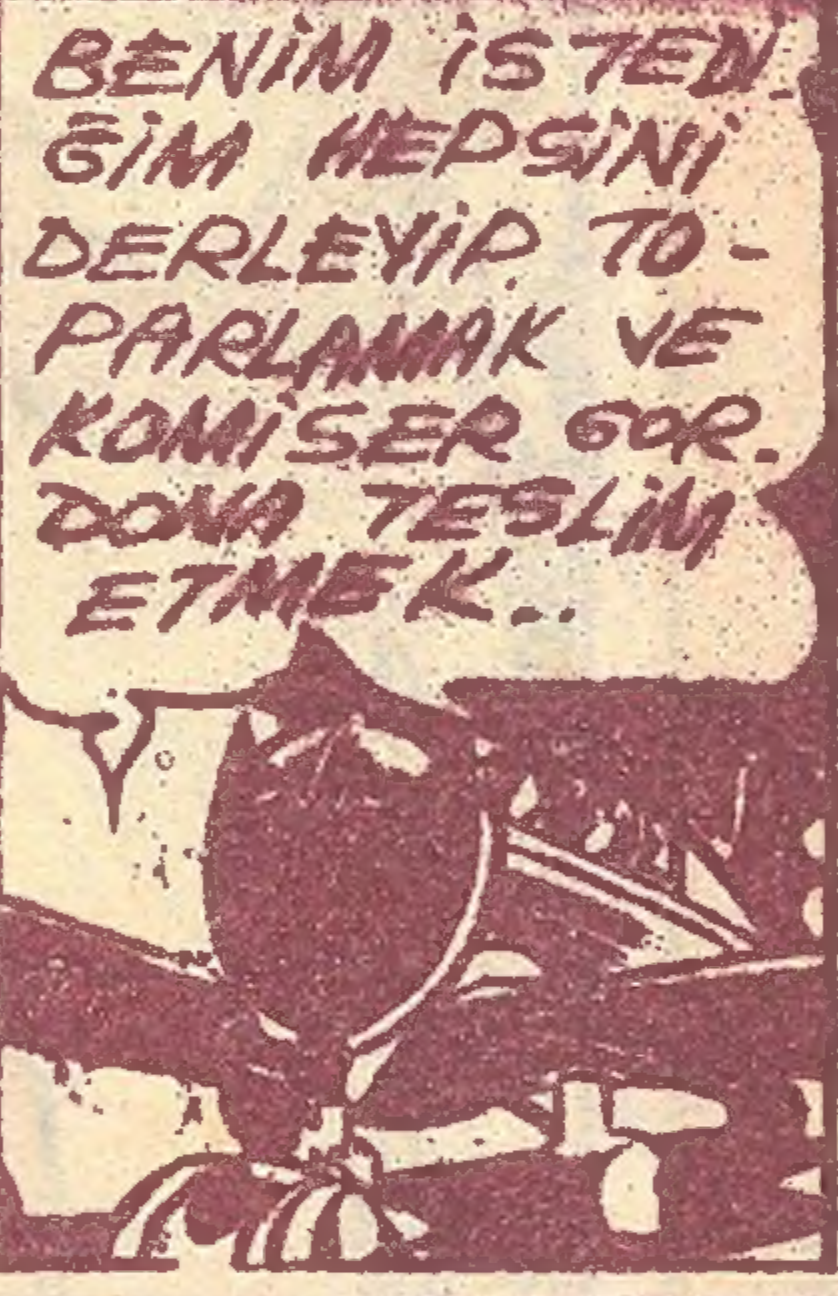
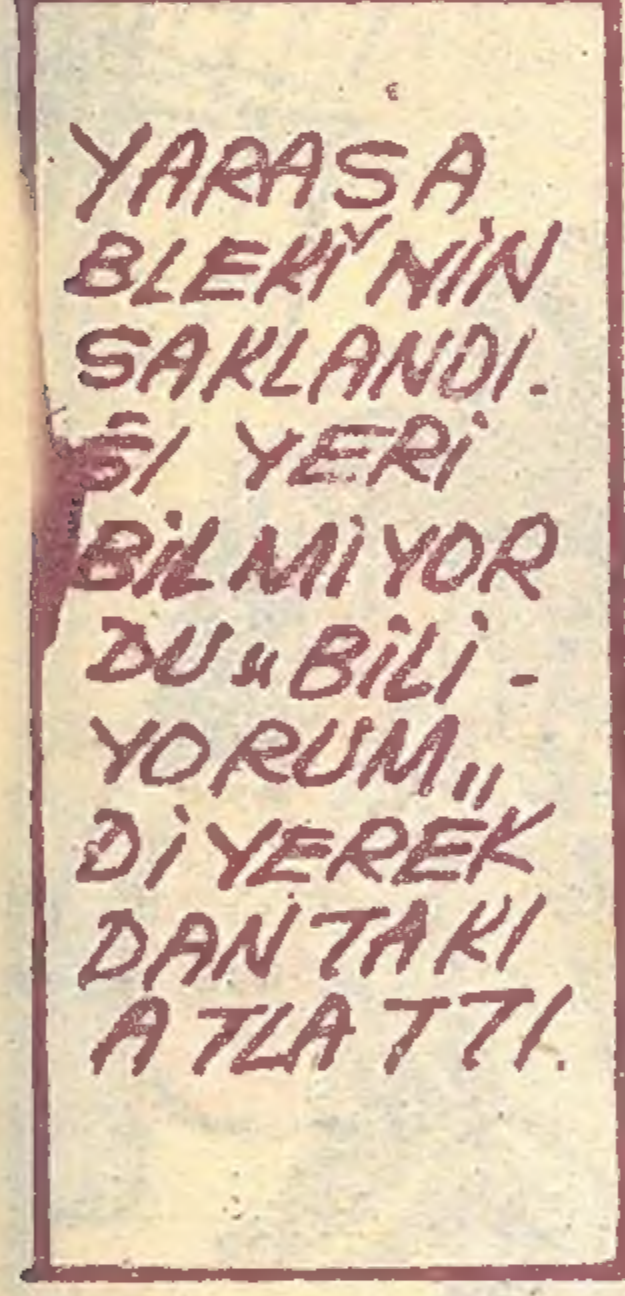
— Karım mı?.. Bugün annesinin yanına gitmişti; her halde, yarın gelir.

— Peki siz kiminle kavga ediyordunuz?

— Hiç kimse ile... Sadece kendi kendime, zannedersen sesli olarak, düşünüyordum.

YARASA

12

MANDRAKE

NEDİR ACABA.. BEN
BİR ŞEYE BENZE-
TEMİYORUM..

BEN DE ÖYLE NARDA..
DUR BİR DE İÇERDEN
BAKALIM..

BEN DE GELE-
YİM. KİMİN BU
ŞEY ACABA?

İÇERİDE HİÇBİRŞEY YOK..
BOŞ GALİBA.. NE KALIN MADENİ
DİVARLAR.. NE ACAYİP ŞEY
BU..

ANSIZIN, APTULLAH DA
GİRİNCE HÜCRENİN KAPISI
ŞIRAKKADAK KAPANDI.

MANDRAK.. APTULLA..
DİKKAT EDİN.. EYVAH..

BİZ İÇERİ GİRER
GİRMEZ TUZAK GİBİ
KAPANDI. KAPI YERİ
BİLE BELLİ DEĞİL
ARTIK..

GALİBA SAHİDEN
BİR TUZAK.. AMA
NASIL? NEDEN? DİN-
LE, BAK AŞAĞIDAN
BİR SES GELİYOR.

BİR ÜSÜLTÜ VE SONRA
DA ÜSTÜSTE BİRKAÇ
PATLAMA DUYULDU.

VE ACAYİP NESNE
GİTĞİDE KORKUNÇ
SÜRETTTE HIZLANA-
RAK GÖKLERE
YÜKSELDİ.

HAYIR..
OLMAZ..

ARKASI VAR

AŞK YAŞIYACAK

HERHALDE BİR YAZILI EMİR YOK DİYE BİR NASUMUN HAYATINA KIYAMAZSINIZ

DOĞRU.. FA-
KAT SİZ BE-
NİMİ YERİMDE
OLSANIZ NE
YAPARDINIZ?

LUCKİ ELEK-
TRİKLI SAN-
DALYAYA O-
TUR TUL-
MUŞTU.

TAM
BU SİRADA
İÇERİ BOMBA
GİBİ LUCKY'NIN
AVUKATI Gİ-
RER

ÇABUK.. HÜKMÜN
İNFAZINI DUR-
DURUN.

BEN EMİR KULU-
YUM. YAZILI EMİR
OLMADAN HİÇBİR
SEY YAPA-
MAM

İŞTE SİZE
YAZILI EMİR

ÖYLEYSE
MESELE YOK..

BAŞKA
BİR HÖCRE.
DE LUCIANA
OLUP BİTENLER
DEN HABER.
SİZDİ.

YETER..
ARTIK
KİMSEYİ
DİNLEMİYORUM.

SAKİN
OL KIZIM

LUCKİ
SUÇSUZ
ANLAMİYOR

MU-
SU-
NUZ?

BUNA BÜ-
TÜN KALBİMİLE
İNANIYORUM.
FAKAT DELİLLER
ALEYHİNDE

ÇOK ŞÜKÜR LUCKİ
İDAMDAN KUR-
TULDU. ARTIK
BİZ BAŞMIZA
GELECEKLERİ
DÜŞÜNELİM.

LUCKİ HÖCRESİNDE AVUKATTYLA KONUŞUYOR.

GALIŞMANIZA ÇOK
TEŞEKKÜR EDERİM.
FAKAT BU HAYATTAN
ARTIK NE BEKLE-
NİR Kİ..

ÜMİT ET.. ÜMİTSİZ
YAŞANMAZ.

HEM SONRA.. BU
İŞDE LEHİNİZE NA-
REKETE SEBEP OLAN
BİR UNSURLAR VAR.

NEYMİŞ O?

15/2

LUCIANA
YAKINDA
ANNE OLA-
CAK. BİR YAV-
RUNUZ DOĞACAK.

AZ KALSIN
HABER VERME.
DEN BENİ ÖLDÜ-
RECEKLERDİ.

BİR İDAM
MAHKUMUNUN
ÇOCUĞU.. ZAVALLI
BEDBAHT YAVRUCAK..
BENİM EVLADIM.

BARBARA
ANLATMAYA
BAŞLADI.

AŞKA İNANIR MİSİNİZ?
BAZEN İNSANA VAZİFE.
SİNİ BİLE UNUTTURUYOR.
BENİ JAN'IN KOLLARINA
BÖYLE KORKUNÇ BİR AŞK
ATTI.

BU
SIRADA
KOMİSER
BARBARA İLE
JAN SÖRÜŞÜYÖR.
ANLATIRIZ TABİ. YORDU.
SONUNDA DA KODESİ
BOYLU YACAĞINI DA
BİLİYORUZ. AMA
NE YAPALIM.

ŞİMDİ
NEYE GERİ
DÖNDÜĞÜNÜZÜ
ANLATIR MİSİNİZ?

BENİM ÇOCUĞUM..
RÜYA GÖRÜYÖRÜM.

198/2

ARKASI VAR

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın Kemaletti'nin Tuğcu

SAYI: 48

Buna rağmen bana gümüş sahanlar içinde yemek getirmelerine ses çıkartmadım. Bu yemekler hakikaten nefisti.

Paleologların debdebeli devirlerinden kalma eşya ile döşenen güzel odada ve ilk defa o muhteşem yataklıkta yatmağa hazırlanırken dışarıda kısık ve gizlenmek isteyen bir öksürük duyuldu. Bu öksürük bir iki defa daha duyuldu. Arası çok geçmeden kapı aralandı. Bir kedi kadar sessiz adımlarla beyazlar giyinmiş bir genç kız ürpere ürpere ilerledi.

Bu Prenses İrma idi. Saçlarını çıplak omuzlarına doğru büküm büküm salıvermişlerdi. İncillerle süslü beyaz elbisesi bir duman gibi narin ve pek güzel vücudüne dolanıyordu.

— İrma, diye haykırdım.

Prenses bana döndü, karşımda durdu:

— Buraya ne yapmaya geldiniz Prenses?

— Avizenin mumlarını söndürmeğe geldim Yusuf Bey.

— Bunun için mi bu kadar itina ile hazırlandın? Bunun için mi bütün vücudün titreyor?

— Evet Yusuf Bey.

— Sen buraya kendiliğinden mi geldin, yoksa seni Fatma Sultan mı gönderdi?

— Fatma Sultan gönderdi.

— İtiraz etmedin mi? Kendi hayatını, gençliğini hiç düşünmedin mi?

— Tisia olumu tin zoi dia esas! (Hayatım, her şeyim size feda olsun) mânasına gelen bu söz beni çok müteessir etti.

— Hayır İrma, dedim. Ben senin gibi kıymetli bir genç kıza mahvedemem. Git, uyu. Bir daha seni böyle bir çılgın düşünce ile karşımda görmek istemem.

— Bu çılgınlık değildir Yusuf Bey. Siz asil ve merhametli bir insansınız. Sizin yanınızda yaşamak hiçbir zaman insanı bedbaht etmez. Bizans Prensesi olarak kalırsaydık daha başka türlü oluyacaktık. Mecburi bir evlenme yapacaktık. Yine yüzlerce cariye, sonsuz bir ihtiras. Osmanlı saraylarındaki en ehemmiyetsiz bir cariye bile Bizans sarayındaki Prensesten daha talihlidir. Siz her genç kızın kalbini avutacak ruhunu doyuracak kadar güzel bir erkeksiniz. Hatta paşalardan birisinin karısı olup yüzlerce cariye arasında kalmağa, sizin cariyelerinizden birisi olmağı tercih ediyorum.

— İrma, sen en zengin ve nüfuzlu bir erkeği tek başına meşgul edecek ve onu kendine bağlayacak kadar güzelsin. Git ve Fatma Sultan sana niçin geldiğini sorarsa ona de ki «Yusufun kalbi bir tek olmasaydı yanında kalabilirdim.»

İrma bir kraliçe ihtişamı ile, fakat garip bir küskünlükle yanından ayrıldı. İnsanı büyüleyecek kadar güzel olan bu kızın arkasından uzun müddet düşündüm. Dışarıda, Aptullahın kısık öksürükleri devam ediyordu. Kapıyı açtım:

— Niçin gidip yatmıyorsun? dedim.

— Selâmlık nöbetçisi bendeni zım efendimiz, dedi.

— Burada beklemeye ne lüzum var?

— Fatma Hanım Sultan emrettiler efendim.

— Hiç olmazsa burada rahat edebileceğiniz bir koltuk olsun bulundursanız...

— Oturursak belki uyuruz efendimiz.

Yıllarca ihtiraslara hizmet etmiş bulunan bu zavallı adamın haline cidden acıdım. O benim düşüncelerimi anlamadan, kolları vücudünün boyunca sarkık, kanburu çıkmış, gözleri uykusuzluktan kıpkırmızı soruyordu:

— Cariyelerinizden hangisini emrediyorsunuz efendimiz. Hiddet buyurmayınız efendimiz. Kapı yollarım saray âdetlerini bendeniz kadar bilmezler efendimiz. Mura-dınızı sormaları gerekirdi.

— Aptullah, git yat. Benim bekiçiye ihtiyacım yok.

— Suçumu bağışlayınız efendimiz.

— Git, bir daha burada kimseyi görmek istemiyorum.

Zavallı adam bin kat daha bedbaht bir şekilde karşımdan çekildi.

Fatma Sultanın ne düşüncede olduğunu bilmiyordum. Ertesi gün bunu kendisinden soracak zaman bulamadım. Sultan Mehmedin kapı kullarından birisi at çatlatırcasına koşarak Dimetokadan gelmiş ve ayağının toziyle Sultanın bir mektubunu bana uzatmıştı.

İKİ PRENSES

Mehmet Bey mektubunda şöyle yazıyordu:

«Sarayımıza daha başka prensesler vermeğe kalkışmıştın. Muradımız sözünün eri olup elin altında bulunan iki Prensesi tez alıp getirmendir.»

İmra ile Herakliya bu işi fazla bir telaş eseri göstermeden karşıladılar.

İmra soğukkanlılıkla:

— Murad Beyin karısı da bir prensesti, dedi. Ondan o kadar memnun kalmıştı ki zavallı imparator Konstantin Dragazesle evlenmeği bile reddetti. Sultan elbette bizi hoş tutacaktır.

Fatma sultan epeyce ağlamıştı. İki saat içinde bir araba hazır olmuştu. Yirmi bin altınla birer kutu elması da arabaya koydum. Yanıma dört atlı daha aldım, kendim de bir ata atladım.

İki nadide vücudü kendi elimle Dimetokaya götürmek için yola çıktım. Yol dört gün sürdü. Bir sabah Mehmet Beyin huzuruna kabul edildiğimiz zaman kendisini keyifli ve güler yüzlü buldum. Elini öptüğüm zaman bana:

— Tez geldin Yusuf Yoldaş, dedi. Övüp durdukları Prensesler nicedir, hele bir görelim.

— Avizenin mumlarını söndürmeğe geldim, Yusuf Bey.

Harem ağaları Herakliya ile İrmayı içeriye soktukları zaman iki kız ilerleyip Sultanın eteğini öptüler. İkisi de heyecandan titriyorlardı. Mehmet Bey fasih bir Rumca ile kendilerine hitap etti. İki Prenses gayet terbiyeli davrandılar.

Getirdiğim altınlarla elmas dolu küçük ve kıymetli kutuları Sultanın önüne koyarak:

— Padişahım getirdiğim kızların cihazlarıdır, dedim.

Onların derhal hareme alınmalarını emrettikten sonra bana dönen Sultan:

— Yoldaş, dedi. Hüseyin Beyle Tuğrul iki gün sonra Macaristan sınırına gidecek. Bu genç yiğitlere bir armağanımız olsun diye murad ettik. Prensesleri kendilerine nikâhı münasip gördük.

Serhad kulu olup daha gün görmemiş bulunan bu iki genç yi-

ğit beyi çok iyi tanırdım. Sultan benim durgunluğumu görünce:

— Neye susarın yoldaş, dedi. Yoksa kızlarda bir kusur mu vardır?

— Padişahım her iki Prenses te gün görmemiş, erkek eli değmemiş kızlardır.

— Bre Yusuf sen bu güzellere nasıl dayanırsın?

— Sultanımıza onları adadıktan sonra öz kardeşimiz gibi saklamak boynumuzun borcudur.

Mehmet Bey çok sert olduğu kadar tez canlı bir padişahı. Hüseyin ile İrma Kantakuzinin, Tuğrul ile Herakliyanın nikâhları hemen o gün kıyıldı. İki yiğit bey bu Prenseslere hayran kaldılar. Kızlara gelince, son defa kendilerini gördüğüm sırada her ikisi de ağlıyordu. İmra:

— Yusuf Bey, dedi. Buraya bir cariye olarak geldiğimizi düşündük ve bunu kabul ettik. Fakat bizi birer genç ve yiğit beye verdiler. Bu civanmertliğe karşı biz Müslüman olmak istiyoruz. Zaten İren gibi çok dindar bir kız Müslüman olduktan sonra biz onun tuttuğu yoldan gitmekte hiç bir tereddüt duymayız.

O gün İmra ile Herakliya Cemile ve Hadiye olarak isim değiştirdiler. Mehmet Bey onlara da Sultan ünvanını bahsetti. O gece tertip edilen düğün eğlencesinde bulundum ve Mehmet Beyin bana hediye ettiği çok cins ve bembeyaz bir aygıra atlıyarak Bizans yolunu tuttum.

Şehre gece yarısı girmiştim. Ertesi gün şehirdeki işlerimi gördüm. Bartolomeye verdiğim işler pek yolunda gidiyordu. Mağazalar işliyor, uzak diyarlardan gelen tüccarlar şehrin ticaretini kalkındırıyordu. Yük gemileri hemen her gün Hrisokerasa giriyor, sokakları dolduran gemiciler Bizansın en kazı üstünde kurulan büyük Türk İmparatorluğunun koca sarıklı yeniçerilerini, değişik kıyafetli Türkleri hayretle seyrediyorlardı.

Yavaş yavaş kan kokusu ortadan kalkmış, acılar sinmiş, kederler tavsamıştı. Sultan Mehmet Hanın hristiyanlara bağışladığı haklar Avrupalıları da büyük hayretlere düşürmüştü. Yerli Rumlar bile şimdi daha serbest yaşamağa başlıyorlardı.

KASİT

Dimetokadan dönüşümün ikinci günü akşamıydı. Padişahın bana hediye ettiği aygırla Bizans Muhafızı Süleyman Beyin yanından konağa gelmişim. Tanımadığım bir genç Hüseyinden önce koşarak aygırın dizginlerinden tuttu.

Hava kararmıştı. Kapının önünde bir fener yanıyordu. Hüseyin koşarak geliyordu. Aygırdan indim. Arkamı döner dönmez sırtıma bir hançerin kuvvetle indiğini duydum. Arkamda tel gömleğim olmasaydı bu hançer mutlaka sırtımdan girer ve yüreğime kadar işliyerek beni öldürebilirdi.

Şiddetle döndüm. Aygırın başını boş bırakan adam ikinci defa bana saldırdı. Fakat hançerli elini havada yakaladım.

Hüseyin şiddetle haykırmıştı. Kapının önü seslerle doldu. Harem kısmından da pencereler açıldı. Adını bile bilmediğim adamın yüzüne dikkatle baktım. Tanıyamadım. Kendisini dövmeden bana getirmelerini söyledim.

Yukarıda, selâmlığın küçük salonunda karşılaştığımız zaman Fatma Sultan da gelmişti. Pek müteessirdi. Manol adındaki Rum iki tarafında iki askerle karşıma getirildi. Sorguya çektim.

(Arkası var)

BU SÖZLERİ DUYAN MUHA-
FİZLER KONTESİ SERBEST BIRAK-
TILAR

MÜTEESSİR OLMA-
YIN. BEN ZATEN Sİ-
ZİN BU HAREKETİ
TASVİP
MIYECESİ
NİZİ BİLİ-
YORDUM.

30

BEN ONA LÂZİMGELEN
CEZAYI VERDİM. İKİ
GÜN DE KATIKSIZ RA-
PİS CEZASI VERDİM.
ŞİMDİ AKILLANIR.

HÜKÜMDAR
KONTESİ MÜKEL
LEF BİR SALONIA
ALDI.

DEMİK GETİRDİĞİ
NİZ KADIN KAÇMA-
YA TEŞEBBÜS
EDERKEN BOĞULDU
HA.. NEYSE BİR DAHA
SEFERE BİR BAŞKASINI
GETİRİRSİNİZ. ŞİM-
DİK SİZ VAR- MEMNUN
SİNİZ. YETLE KAH
BÜLEDİYORUM

ATMACA REİS

BERUT BEYİ İKİ
GÜN SONRA YOLA
ÇIKTI. BERUTA VAR-
DIĞINDA KONTESİN
GEMİSİNE GİT. ADAM-
LARINA SÖYLE KON-
TESİ GELİP AL-
SINLAR

BAŞÜSTÜ-
NE SULTA-
NIM.

BÜ SIRASI KONKITA
NIN YELKENLERİ
SİYAHİ BOYAN-
DI. ADI DA EL-
AKILAYA GEV-
RİLDİ

BÜ ŞEKİLDE BA-
KALIM BEYRUT-
TA NASIL KAR-
ŞILANACABİZ.

BİZİ KORSAN
SANDI ATEŞAĞ-
NASINLAR.

KORKMA
MELVİN.. BÜ SE-
FER İŞLER YD-
LUNDA GİDE-
CEK

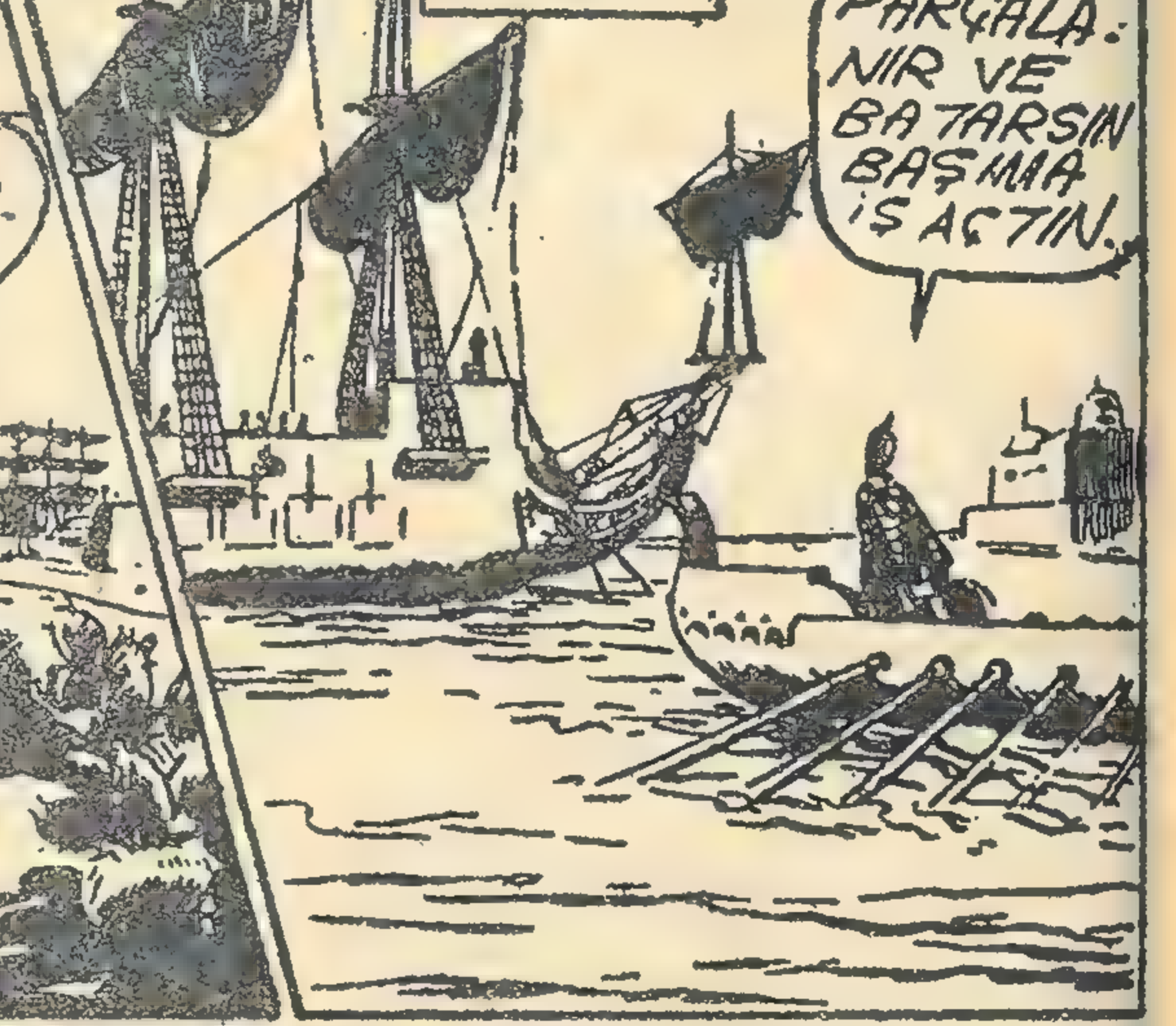

İKİ GÜN SONRA BERUT BEYİ
NİN KERVANI DENİZ KENARI-
NA VASIL OLDU. VE ATMACA RE-
İSİN HİYLESİ MUVAFFAK OLDU

GEMİ ORADA.. BEN
ÇOK YORGUNUM. DİN-
LENECEĞİM. GEMİ-
YE YARIN GİDERİM

HAKİKATEN ERTESİ SA-
BAH DEDİĞİNİ YAPTI

ELAKILA-
İNŞALLAH
PARÇALA-
NIR VE
BA TARSIN
BAŞMA
İS ACTIN.

KENDİSİNİ BAŞKA İNSANLA-
RIN KARŞILAMASINI FARK BİLE
BEN BERUT BEYİ. ETMEDİ

198

HANIM ŞAMDA SAND'IN SARA
YINDA... İSTEDİĞİNİZ ZAMAN
BİR İKİ KİŞİ GİDER ALIRSINIZ.
YALNIZ

BANA HABER
VERİN BİR
KERVAN HA-
ZIRLATA-
YIM.

ATMACA REİS DEKİ YARIN
CEVABI YAPIŞ-
TI. GİDİP ALIRIZ.

ARKAŞI VAK

Adet Böyledir!

Yazan: M. YAMAN

Basri bey karısından pek yanık-
tı. Kadın değil onu, yedi ma-
halleyi yıldırıyordu. Arkadaşları
bile:

— Dünyada yanmışsın, Allah
ahrette yakmasın, diyorlardı.

Kadın kavgasız, dırıltısız, zırlı-
tısız yapamazdı. Oturdun kabahat,
kalktın kabahat. Parayı getir, eline
ver, sen ne biçim erkeksin, der; ver-
me üstüne saldırır.

Adamcağız boyunca çocuk ye-
tiştirip evlenmişti. Bu yaştan son-
ra ayrılık olur mu? O da başını din-
lemek için iş bahane edip eve geç
gelir, kazancının hepsini söyle-
mezdi.

Bir gün, sen kalk, mahalleden
çıkan ve yarım saat uzağa taşınan
bir komşuya git, orada bir temiz
kavga et. Ev sahibini döv. Derken
hırsla merdivenlerden inerken aya-
ğın burkulsun, oraya kesilmiş man-
da gibi seril.

Adamcağızı buldular, hâdiseyi
haber verdiler. Otomobille gitti.
Kadını sağlam yatak çarşafına ko-
yup güç belâ otomobile bindirdiler,
eve getirdiler ve karyolasına bırak-
tılar.

Bu kaza kısa bir zamanda ma-
halledeki sükuneti yerine getire-
cek demektir. Fakat titiz kadındı,
eli canlı, aynı zamanda hamarat
kadındı. Adamcağız işine gitmese
olmaz. Komşular da yaka silkmiş.
Şimdi ne olacak?

Kadın uslanmış gibiydi:

— Basri Beyciğim, dedi. Bari
bir hizmetçi bul.

— Bulayım ama iki gözüm, se-
nin huyun malûm. Titizsin, kızla-
rınla geçinemedin de elin adamıyla
nasıl yaparsın!

— Allâhtan bul Basri, bir sey-

— Kızım, bizim evde âdet böy-
ledir. Hep hanımın dediği olur.
Kavgacıdır, geçimsizdir. Sen onun
huyuna, suyuna gideceksin. Aylığım
altmış lira, yemen içmen, benden.
Ayrıca ve hanımdan gizli, sana bir
yirmi beş kâğıt daha. Al şunu pe-
şin. Göreyim seni. Gözüne gir.

Fatma hem yosmaydı, hem girin,
hem de tatlı dilli. Cider gitmez ka-
dının tombul ayağını ovarak ko-
nuştı. Ağzından girip burnundan

çıktı eve yerleşti.

Şimdi Advîye hanım yine çıkı-
şıyordu:

— Basri, huuu, Basri, aklını ba-
şına al. Öyle hizmetçidir diye fazla
yüklenme. Odunu sen çıkartiver yu-
kariya. Bana yemek taşıyor, bir de
sana taşımasın. Bu kız bizde kaldık-
ça komşular da hasedinden çatlar.
Temiz kız doğrusu.

Hakikaten temizdi. Temiz oldu-
ğu için de kırk yıllık durgun ve
yılgin erkek yavaş yavaş celâllanı-
yor, kendisinde bir başkalık hisse-
diyor ve:

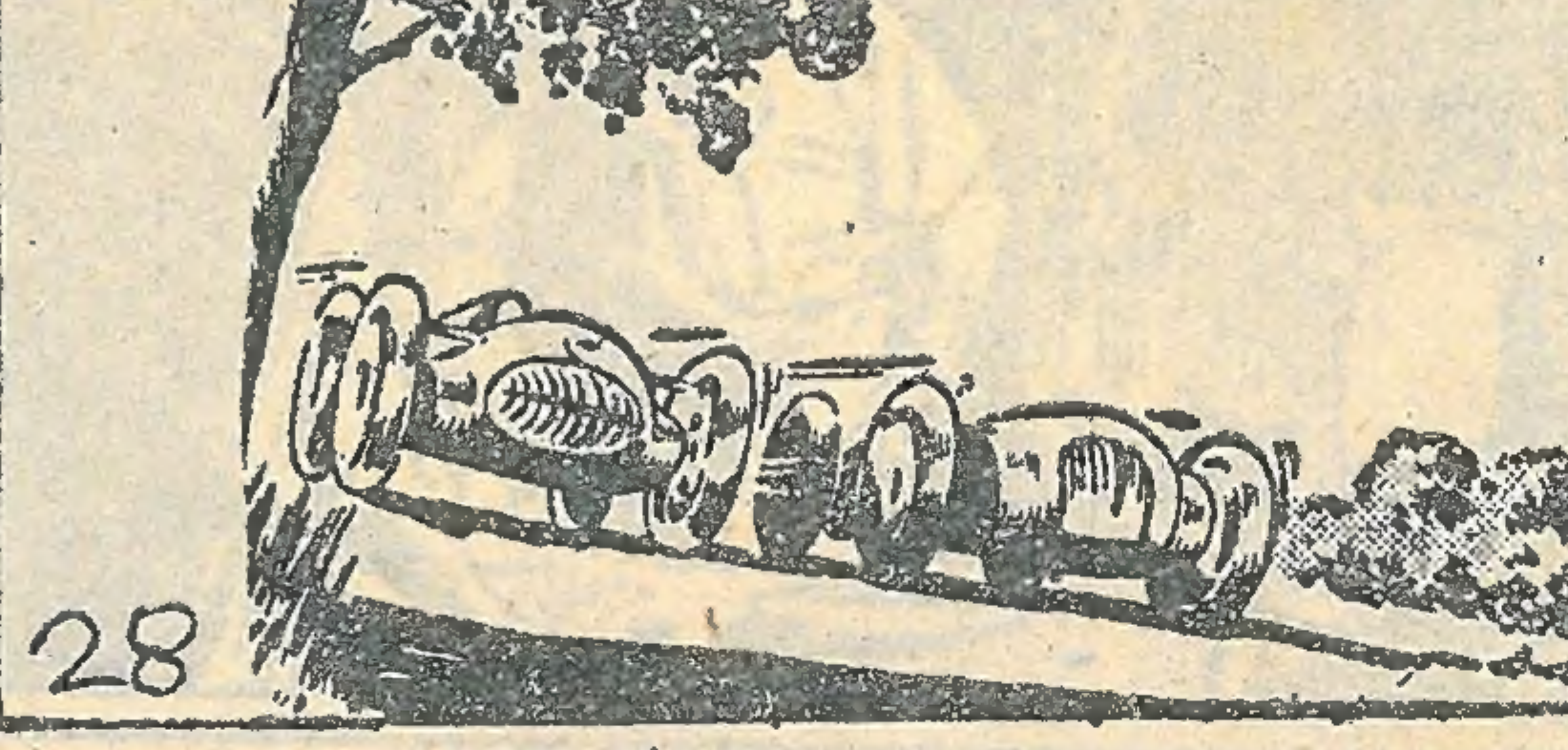
— Fatma, diyordu. Sen de ye-
meğini benimle yiyiver. Şu konyak-
tan al bir kadeh be. Ölümlü dün-
yada ne var sıkım sıkım sıkılacak.
Ağzına bir karanfil atarsın, hanım
anlamaz.

Fatma uysal bir kızdı. Fakat bir
tek kadeh konyaktan fazlasına gele-
miyordu:

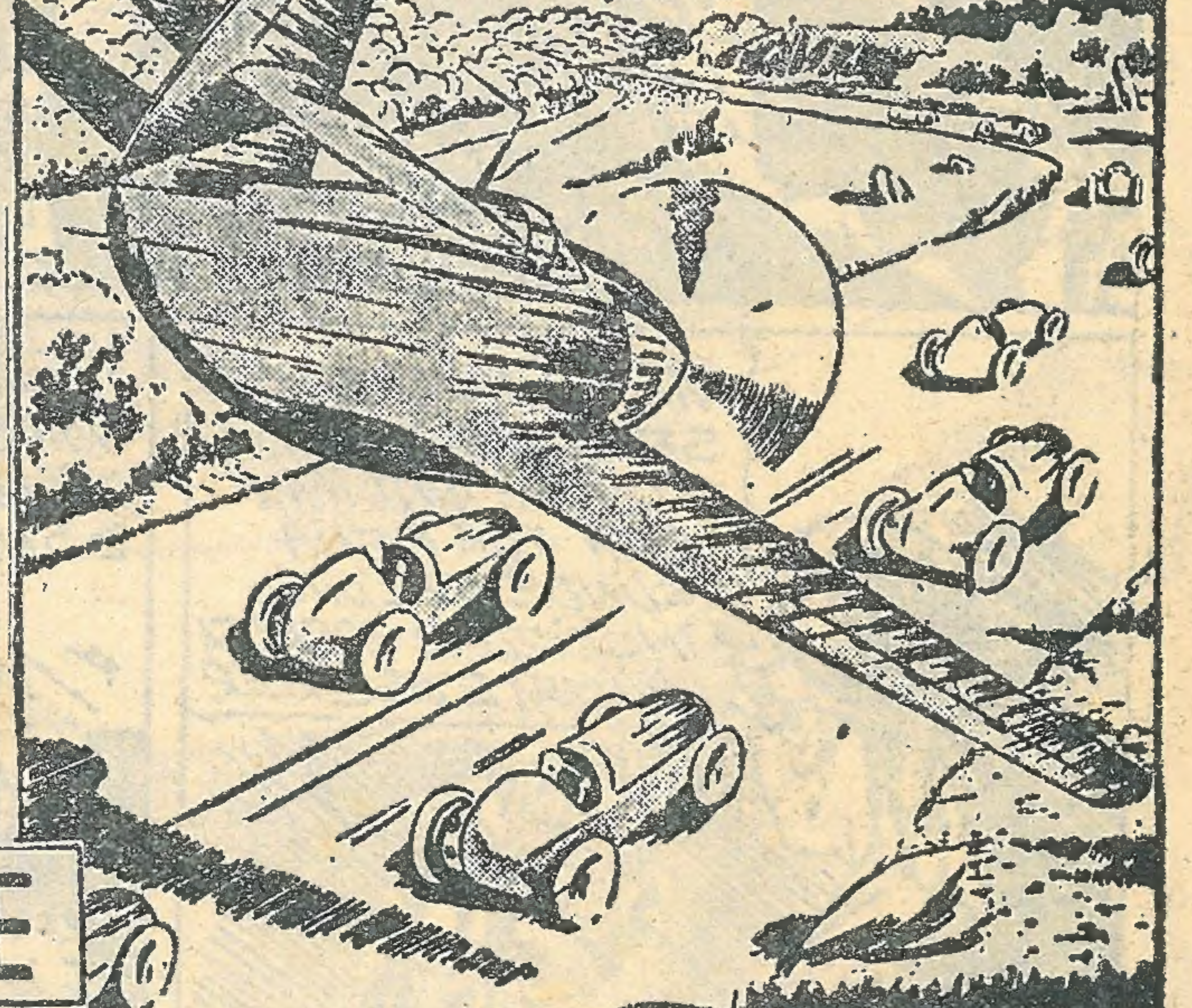
— Sonra elim, ayağım kesilir,
her tarafım uyusur beyefendiciğim.
(Arkası 14. sayfada)

FREDDİ VE BİR RUMANYALI
YARIŞI BAŞTA GELİYORLAR.
DI

MACERA PESİNDE

GAZETECİ TOMMİ BU YARIŞI' GAZE-
TESİNE EBÜTÜN DÜNYAYA YAYMAYI
ÜZERİNE ALMIŞTI.
KENDİ İDARE ETTİĞİ
BİR TAYYAREYLE YARI-
ŞI TAKİP EDİYORDU.

FREDDİ BU UZUN
VE ZETİN YARIŞ
HAKKINDA NE DÜŞÜ-
NÜYORDU
ACABA?

TOMMİ'NİN RADYO NEŞ-
RİYATINI KİLOMETRELER
CE ŞTEDE FREDDİ'NİN
AİLESİ DE DİNLIYORDU.

çikler demem. Benim bu acıklı ha-
limi buldun da taşı gedigine mi ko-
yuyorsun? Ben hizmetçi isterim,
anladın mı? Hizmetçi.

— Advîye, vebali boynuna. İş
bulma bürosuna gider söylerim.

Adamcağız dediğini yaptı. Yaş-
lı bir kadın getirdi. İki güne kalma-
dı karısı feryadı verdi:

— Karı akşama kadar kahve, si-
gara içiyor. İşe, güce baktığı yok.
İstemem, bir dakika daha durmasın,
istemem.

— Peki hanım, bir başkasına
bakarız.

— Bu sefer genç olsun. Öyle
ecis, bücüs karıları da getirme kar-
şıma.

— Karıcığım, güzel olursa kı-
yametleri koç rtırsın.

— Ayol bu zamana kadar kı-
skaçlık kavgası ettik mi?

Basri bey iş bulma yurduna git-
ti. İş de rast gitti. Şöyle yirmi be-
şine doğru, duru beyaz tenli, kara
kaş, kara gözlü, eli ayağı düzgün
bir kız buldu. Alıp getirirken de
tenbih etti:

Adet Böyledir!.

(Başı 13. sayfada)

— O fena iste.

Bazan yıkanmış bardakları kontrol ediyor, musluk başında onun nasıl yıkanacağını öğretiyor ve sık sık:

— Bizde âdet böyledir, yavrum, diyordu.

Bir bayram günüydü. Kızı mutfakta öpmüştü. Kız:

— Aman beyefendi, ne yapıyorsunuz, dedi.

— Bizde âdet böyledir kızım.

Ara sıra açıktan beş on kâğıt daha veriyor, ve bazan parayı kendi eliyle kızın koynuna koyuyor:

— Nene lâzım, diyordu. Sesini çıkartma.

Aylar böyle geçti. Fatma evde tutunmuş ve kendisini sevdirmişti. Advie hanımın ayağı iyi oldu. Beraber yemek yeme ve konyak içme, düşer gibi olup da Fatmaya tutunma fasılları sona erdi. İş çaktırmadan bakıp iç çekmeye kaldı.

Bir gün Advie hanım bir düğüne davet edildi. Gıtmese olmazdı. Kına gecesi yapılacaktı. Kocasına:

— Sen de yemeğini yer yatarsın Basri, dedi.

— Öyle yaparım zahir.

Dediği gibi yaptı. Yemeğini yedi ama Fatma ile. Ona bu sefer iki kadeh konyak içirdi. Odasına girerken:

— Kapıları iyice kapat da öyle yat Fatmacığım, dedi. Etrafta hırsız var.

— Siz merak etmeyin beyefendiciğim. Bütün kapıları kapatırım. Yalnız benim yattığım odaninkini sürgülemem.

— Neye Fatmacığım?

— Bilmem ki, bundan önce çağıştığım apartmanda âdet böyleydi. Hanımlar gece yatısına gidince, küçük bey bana yatak odamın kapısını sürmeletmezdi de.

Yoldaki Kadın

(Başı 6. sayfada)

kızını oğlundan çok seviyor muhakkak!.

Karşımdaki koltukta oturan pos bıyıklı ihtiyar izah etti:

— Bizim komşu köyde bir meczup kız vardır. Zavallı, melek gibi güzel bir genç kızdır; ama ne yazık ki beş sene evvel akli muvazenesi bozuldu. Annesiyle erkek kardeşi üzerine titriyorlar. Ama bu gidikle zavallı kızın düzeleceği yok. Bu sabah evden kaybolmuş olduğunu söylemişler ve birçok kimse onu aramağa çıkmıştı. Ama akşam üzeri kendiliğinden dönmüş... Allah kimseye akıl eksikliği vermesin!

Yerimden kalktım ve köylülere arkam dönük olduğu halde gömine nin karşısında durdum. Gözlerimi alevlerden ayıramıyordum. Sonra cüzdanımdan adres kâğıdını çıkardım ve bezgin hareketlerle alevlerin arasına bıraktım.

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası
ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara cad. No. 36 İstanbul
ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira
Sahibi: TAHSİN DEMİRAY
Yazı işlerini fiilen idare eden:
CELAL DEMİRAY
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEYİ

İNGİLİZLER VETİ UMMA.
DİĞİ BİR SIRADA TOP
ATEŞİNE TUTULDU.

BİR YATTI. ÖTEKİ
KAĞIT KORSAN.
LAR BÜTÜN GECE NÖ.
BET BEKLEDİLER

KORSANLAR KRALI

No: 9

KORSANLAR KRALI
U D

GECE SABAH KADAR GÖZÜ.
NÜ KIRPMADI.

YİNE O GECE KORSANLARDAN BİRİ
OLAN MAHUREL SOYGUNCULARIN BU
LUNDUĞU MAHALLEDEKİ ANNESİNİ
GÖRMEĞE GİTTİ.

MAHUREL.. OĞLUM..
SENİ GÖRDÜĞÜME
ÇOK SEVİNDİM..
AMA ÇOK FENA
GÜNDE GELDİN..
İNGİLİZLER ROSKOFU
HÜCUM EDECEKLER

MAHUREL ANASINDAN BU HABERİ DÜ.
YUNCA TERS
YÜZÜ GERİ
DÖNDÜ

OOO HEEEE!!
OOO HEEEE!!

ERTESİ SABAH, İNGİLİZLERİN
HÜCUM EDECEĞİNİ
HABER ALAN KORSANLAR DAHA
EWELE HÜCUMA
GEÇTİLER

HEPSİ
CANINI
DİŞİNE
TAKTI.
ROSKOFU
İNGİLİZLERE
KARŞI
KORUMAĞA
BAŞLADI.

NE YAZIK Kİ İNGİLİZLER
YALNIZ DEĞİLDİ. SOYGUNCULAR
DA İNGİLİZLERİN TARAFINI TUTUYORLARDI VE
İŞİN KÖTÜSÜ
İYİ NİŞANCI
DİLER

SOYGUNCULARIN İLK ATEŞİNDE
ON KORSAN BİRDEN YERE
SERİLDİ. İŞ VEHAMET KES.
BEDİYORDU.

ASK İHTİRASTIR

GENÇ KIZ MUZLARI, KULÜ-
BE SININ ÖNÜNDE NEKARAT
DEVRESİNİ GEÇİREN
FRANK İÇİN KOPARMIŞTI.

BAK NE TAZE MEYVA-
LAR FRANK.. LARRIYLE
SENİN İÇİN KOPARDIK

20/1

ÇOK TEŞEK-
KÜR EDERİM
TULEA..

TULEA BİR ARA KAYBOLDU. BİRAZ SONRA
BİR ÇİĞEKTEN YAPILMIŞ KOLYE GERİ GELDİ.

BİZ ADAMIZA GELEN HER
SEVİMLİ YABANCIYA BU Çİ-
ĞEKLERLE HOŞGELDİN
DERİZ.. ÂDETİMİZDİR.

BU ÂDETİNİZİ
PEK BEĞENDİM
TULEA..

TULEA YİNE BİR KAYBOLDU
GELDİ. BU SEFER ELİNDE SAZİ
HÜKELELESİ VARDI. YANIK
YANIK BİR AŞK ŞARKISI SÖYLENEĞE
BAŞLADI. FRANK KIZIN KENDİ Dİ.
LİYLE SÖYLEBİŞİ BU ŞAR-
KIDAN BİRŞEY ANLAMIYORDU.

TULEA ŞAR-
KISINI BİTİRDİ.
SÖZLERİNİ FRANKA
DİKTİ.

İKİ ARKADAŞ
İLKÖNCE YADIRGA.
DİKLARI BU ŞARKIYI SONRA.
DAN PEK İÇLİ BULDULAR VE ALKIŞLADILAR

ÇOK ESASLI!!

NE GÜZEL KIZ.. SESİ
DE NEFİS.. HER TARAFIGI ENFES..
ESASLI.. KIZ VES-
SELAM..

198/1

BİRDENBİRE
LARRININ YÜZÜ
EKŞİDİ.

BEN SENİN
BİR KIZI ESAS-
SIZ BULDUGUNU
GÖRMEDİM Kİ..

BİNRİR ROMAN

VE DİŞLERİNİ MEYDANA
ÇURACAK KADAR SIRTITI.

BİR SABAH
FRANK
TULEAYI
DENİZDE
YIKANIRKEN
GÖRDÜ.
İÇİNDEN
BİR ŞEYİN
BU KIZA
DOĞRU AK-
TIĞINI HİSSET-
Tİ.

ESASLI
KIZ DEDİM
YA..

2

TULEA İSSİZ VE TENHA KIYIDA
FRANKA SOKULDU.

YÜZÜSÜNÜ SEYRETTİM. BALIK GİBİSİN
MAŞALLAH.. AMA TOPRAKTA O KADAR
HIZLI GİDE.
MEZSİN..

HEM DE ÖYLE
HIZLI KOŞARIM KI

20/2

AH.. ANNEE!

FRANK BİRDENBİRE KIZIN
YANINA ATLADI.

KORKMA
BENİM.

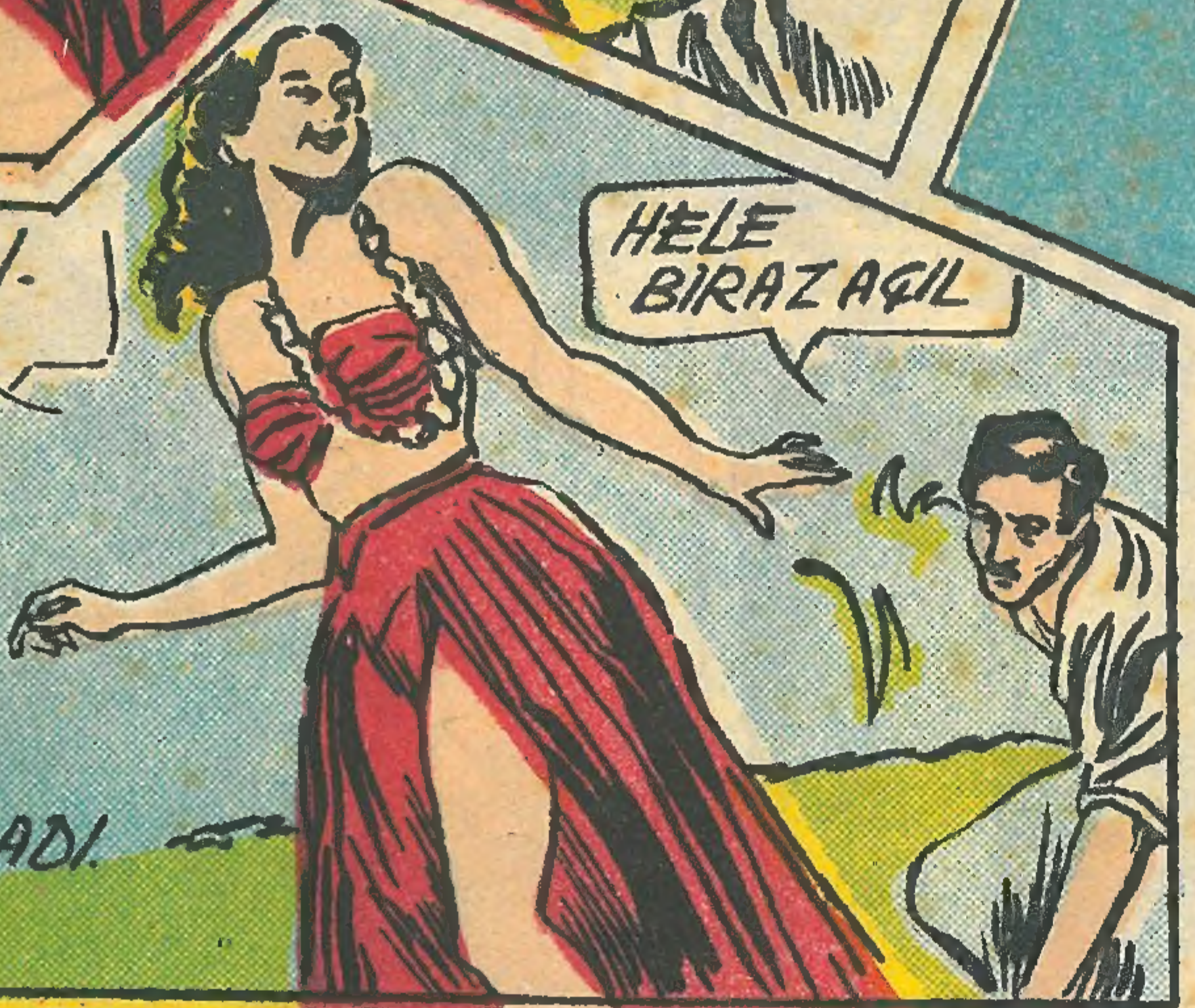
NE YAPTIN.. DUDAK-
LARIM KARINCALANDI.
BİR DAHA YAPSANA..

..SEN BİLE YAKALI.
YANMAZSIN...

HELE
BİRAZ AÇIL

TULEA BİRDEN
FIRLADI VE ŞUH
BİR HAREKETLE
KUMLARIN ÜZERİN-
DE KOŞMAYA BAŞLADI.

5

3

VE KIZA SARIL-
DIĞI GİBİ ÖFTÜ.

AZ SONRA
TULEA SOLUK
SOLUĞA YERİ
OTURDU. FRANK
MUZAFFER BİR
TAVIRLA YANINA
ŞÖMELDİ

ARKASI
VAR

7

198/2

6